

Sygn. akt I C 70/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...)we W. w pozwie przeciwko B. G. domagał się zasądzenia kwoty 1.705,47 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 29 czerwca 2017 roku z (...) sp. z o.o., na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela, uzyskując wierzytelność, której podstawą była umowa pożyczki o numerze (...) zawarta przez pozwaną w dniu 12 września 2014 roku. Jako dowód, że wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem przelewu powód przedłożył wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, a na potwierdzenie istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/84/25/ (...). Powód twierdził, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składają się kwoty: 1.400 złotych tytułem należności głównej oraz 305,47 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek, na którą składały się przyjęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej z umowy oraz odsetki ustawowe naliczone przez powoda.

Pozwana B. G. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na termin rozprawy, nie usprawiedliwiła swoje nieobecności, nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...)we (...) sp. z o.o. sp. j. w W. zawarli w dniu 29 czerwca 2017 roku umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, której przedmiotem były wierzytelności ujęte na Liście Wierzytelności - wymienione w Załączniku nr 3 (w formie papierowej) oraz w Załączniku nr 4 (sporządzonym w formie plików na płycie CD)

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 21-24)

W dniu 7 grudnia 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/84/25/ (...), w którym stwierdził, że dnia 29 czerwca 2017 roku nabył od (...) Sp. z o.o. wierzytelność wobec dłużnika B. G. wynikającą z umowy pożyczki o nr (...), a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 1.705,47 złotych

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 16)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwana B. G. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na termin rozprawy i nie wypowiedziała się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność .

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwym należy uznać fakt zawarcia przez powoda i (...) sp. z o.o. sp. j. w dniu 29 czerwca 2017 roku umowy sprzedaży wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie tej umowy nabył wierzytelność względem pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem.

Z umowy przelewu wierzytelności nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej w kwocie 1.705,47 złotych..

Zgodnie z zawartą umową sprzedaży wierzytelności jej przedmiotem była sprzedaż wierzytelności ujętych w Załączniku nr 3 oraz Załączniku nr 4 do Umowy.

Załącznik nr 3 miał być sporządzony w wersji papierowej, według stanu na jeden dzień przypadający przed dniem zawarcia umowy, zaś Załącznik nr 4 zawierał spis wierzytelności, w formie plików E. zabezpieczonych hasłem na płycie CD oraz za pośrednictwem poczty e-mail, aktualnych na dzień 28 czerwca 2017 roku.

Powód nie dołączył do umowy sprzedaży wierzytelności ani Załącznika nr 3 w formie pisemnej, ani Załącznika nr 4 w formie elektronicznej.

Do pozwu dołączono wprawdzie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, jednakże powyższe dokumenty nie dają podstaw do ustalenia skuteczności dokonanej cesji wierzytelności w wysokości dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Wbrew stanowisku powoda, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji nie stanowi dowodu dokonania cesji wierzytelności przysługującej (...) sp. z o.o. sp. j. względem pozwanej. Wydruk ten niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest załącznikiem do tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność przysługująca względem pozwanej. Nie został on też poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym, a jedynie opatrzony jego imieniem i nazwiskiem oraz parafką. Wobec tego, że jest to pismo sporządzone jednostronnie przez powoda, stanowi jedynie dowód tego, że zostało sporządzone o treści w nim podanej. Nadto, z uwagi na brak dokumentu umowy pożyczki, z której to umowy wynikać miała wierzytelność objęta żądaniem pozwu, niemożliwym byłaby weryfikacja zapisów zawartych w tym wyciągu w zakresie chociażby warunków naliczenia odsetek czy kosztów.

Powód utrzymywał, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi dowód istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej. Tymczasem, stwierdzić należy, co wprost wyraził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10, Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 września 2011 roku w sprawie II CSK 712/10 i z dnia 13 czerwca 2013 roku w sprawie V CSK 329/12 oraz m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis

art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. 2014r., poz. 157 ze zm.) wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności (wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14). Tak więc powołanie się na wyciąg z ksiąg rachunkowych, w braku dowodu w postaci umowy będącej źródłem wierzytelności, która to miała być następnie przedmiotem przelewu nie daje podstaw do skontrolowania sposobu ustalenia należności, źródła jej pochodzenia, jak i jej wysokości.

Niezależnie od powyższego odnotować ponadto należy, iż stosownie do treści § 5 ust. 1 umowy przelewu wierzytelności, przejście wierzytelności na kupującego (powoda) następuje w dniu zawarcia umowy cesji wierzytelności, pod warunkiem uiszczenia przez kupującego (powoda) całości ceny nabycia. Tymczasem strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, że faktycznie dokonała na rzecz banku zapłaty tej ceny, w sposób i w terminie wskazanym w umowie. Tym samym, powód nie wykazał, że ziszczył się warunek, od którego uzależnione było nabycie przezeń objętej pozwem wierzytelności.

Reasumując, powód nie sprostał ciężącemu na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne i nie przedstawił dokumentów, z których wynikałoby istnienie i wysokość przysługującego mu względem pozwanej roszczenia. Żądanie pozwu nie zasługuje więc na uwzględnienie. Podkreślić należy, że nabywca wierzytelności nie może być w korzystniejszej pod względem dowodowym sytuacji aniżeli jej zbywca, który dochodząc w postępowaniu sądowym kwot przysługujących mu w razie wypowiedzenia umowy pożyczki zobowiązany byłby do wykazania istnienia wierzytelności dochodzonej w postępowaniu sądowym, w tym do udowodnienia skutecznego wypowiedzenia umowy, wysokości wierzytelności, w tym wysokości odsetek, z obowiązku tego nie może być zaś zwolniony nabywca wierzytelności.

Wobec powyższego, powództwo zostało oddalone (art. 6 k.c.)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)